

Генезис

Copyright © Рей Гард (Андрей Журавлев) 2013

Руска

Първо издание

©СДРУЖЕНИЕ „КНИГИ-ИГРИ” 2016

© Превод от руски: Нина Огнянова

© Илюстрации: Николай Королев

© Корица: Александър Еличев

Редакция: Юри Иванов

Корекция: Жанета Николова

Предпечат и дизайн: Георги Миндизов

Издава: Сдружение „КНИГИ-ИГРИ“

София, 2016 г.

ISBN: 978-619-7160-09-3

РЕЙ ГАРД
ГЕНЕЗИС

ХУДОЖНИК НА КОРИЦАТА: АЛЕКСАНДЪР ЕЛИЧЕВ

ИЛЮСТРАЦИИ: НИКОЛАЙ КОРОЛЕВ

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Приветствам те, читателю! Благодаря ти, че отдели време за тази книга-игра. Надявам се, че тя няма да те разочарова. „Генезис” е една от историите на бъдещето, в която човек усвоява космоса, воюва или се сприятелява с представители на други раси. Бъдещето все пак е жестоко и не е лесно да се приспособиш към живота.

Играта има няколко завършека, затова, за да узнаеш всички тайни, трябва да я изиграеш по различни начини.

Авторът с голям интерес ще се вслуша в твоите отзиви и предложения. Винаги можеш да ме намериш във форума <http://quest-book.ru> под ник Gard и във Вконтакте в групата: <https://vk.com/gardgamebook>

Успех! Ще ти хареса!

Рей Гард

ВЪВЕДЕНИЕ

ПЛАНЕТА ЛЕДХОМ, СТАНЦИЯ НА СОНДЬОРИТЕ

В последните дни от ледхомското лято времето беше обичайно за този сезон от годината – минус тридесет градуса, ярко слънце и внезапни снежни бури. На станцията течеше рутинна работа по добив на ценна руда от недрата на планетата. Внезапно заспалият от месеци приемник се събуди и на него се показа космически кораб. Сигналят, идващ от кораба, беше молба за принудително кацане. Структурата на сигнала означаваше, че той е изпратен автоматично от бордовия компютър. Дежурният на станцията веднага отправи запитване за целта на посещението и причината за кацането, но не последва никакъв отговор.

Скоро стана ясно, че се случва нещо необичайно – навлизащият в атмосферата кораб захождаше за кацане по много стръмна траектория. Компютърът го идентифицира като голям товарен кораб на микардците – извънземна раса, с която земляните бяха в неутрални отношения. Космодрумът на Ледхом беше един-единствен и построен да приеме не повече от два кораба от среден клас, затова и този огромен транспортър би кацнал на него много трудно.

Корабът пропусна пистата със съвсем малко, но това беше достатъчно за катастрофа. Основните постройки на станцията се простираха успоредно с постройката над сондажната шахта. Това беше направено с оглед суровите местни условия – почти всички съоръжения бяха съединени с преходи, за да се пести топлина, а и за по-удобно придвижване.

Задирайки предницата си в снега, товарният кораб на микардците се разцепи на две на около километър от космодрума. Носовата част пропадна в леден процеп с дълбочина три километра. Задната част заора в снега и се спря срещу сондажната станция.

Силовите спирачки на кораба се детонираха, разкъсвайки корпуса, сякаш беше от фолио. Отломките на товарния кораб като снаряди се забиха в корпуса на станцията, отнесоха ретранслаторната кула, разрушиха енергийния реактор и хангара със спецтехниката.

Това стана толкова бързо, че нямаше време да се обяви тревога и никой не успя да реагира. Сред горящите развалини избухнаха взривове. Всичко се покри с кълба от черен дим, които бурята подхвана и завъртя във вихрушка от сняг и огън...

ЛИЧНО ДЕЛО NTG-6732-1243

Изготвено по искане на: командир Ди.

Роден е на планетата Кремък, чиято гравитация е малко по-силна от земната. Както всички израснали там, той е нисък на ръст, но много силен физически и страшно издръжлив. Стабилен е психически, но понякога има пристъпи на агресия.

След като завършва средното си образование, доброволно постъпва като космодесантник, където служи пет години. Тази работа му дава право след уволнение да се засели на една от планетите, контролирани от Земната федерация с прилична правителствена издръжка. По време на службата участва във войната с тикландците (XII междузвездна война в района на Алфа Кентавър). Сражава се в много боеве, получава десетки награди и медали. Войната го превръща в ксенофоб и често проявява безпричинна враждебност към представители на извънземни раси. Сред военнослужещите получава прозвището *Кремък* заради твърдия характер, силния дух и огромната физическа сила (а и заради името на родната му планета).

След уволнението отлага заселването си, решавайки да припечели в крайните гранични райони. От двете му предложени планети – Себерий и Ледхом, избира втората, където поради екстремните условия му предлагат по-добро заплащане.

ДЕСЕТ МИНУТИ ПРЕДИ КАТАСТРОФАТА...

Извън пределите на малката шахта вятърът завихряше снега и го удряше в прозорците на кабината. Кремък гледаше с безразличие към безкрайната бяла пустиня, осеяна тук-там с ледени блокове. Навън бе поне минус тридесет. Обичайно лятно време за планета, неслучайно наречена Ледхом.

На малката шахта и постройката към нея Кремък работеше заедно с двадесетгодишния Свен. За разлика от него, Кремък беше натирен заради свада с кнопите и висеше тук вече втори месец. Обикновено срокът за работа в малката шахта бе две седмици, но повечето новопостъпили започваха да се молят да ги върнат в основната станция още на втория ден.

Седеше с лице срещу широкия прозорец. В едната си ръка държеше чаша с топло кафе, а в другата стар брой на списание „Космодесантчик“. Тъй като го бе чел поне десетина пъти и вече не му беше интересно, просто зяпаше навън. В далечината едва различаваше съоръженията на станцията и сигналните кули на космодрума. След половин година щеше да долети кораб, който да го отведе отгук завинаги. Кремък щеше да започне нов живот. Той често си мислеше за този момент, кроейки планове за бъдещето.

Нещо необикновено привлече вниманието му. Скочи и бързо се насочи към прозореца. Оставяйки дълга бяла следа след себе си, от небето се спускаше стръмно черна точка. Огромен кораб се приближаваше с главоломна скорост и само след секунди се заби с оглушителен трясък непосредствено до станцията.

Запищя алармата, а червена лампа на стената започна да мига. Кремък извади от колана си радиостанцията и потърси дежурния, но не получи отговор. В кабината нахълта колегата му Свен. Комбинезонът му беше изцапан, а на шията му се люшкаше кислородна маска. Явно току-що беше излязъл от шахтата.

– Какво става? Горим ли? – попита Свен, още докато прекрачваше прага.

Кремък го погледна с раздразнение.

– Върху станцията май се е разбил космически кораб.

– Разбил се е кораб?!

Двамата застанаха до прозореца, вперили поглед към станцията, и продължиха да се опитват да се свържат, но радиостанцията само пращеше. Черни стълбове дим се издигаха към небето...